

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΟμιλία του Προέδρου ΔΣ της ΕΣΗΕΑ κ. Αρ. Μανωλάκου στην πρωτοχρονιάτικη γιορτή για την κοπή πίτας του “Συνδέσμου Δημοσιογράφων Εθνικής Αντίστασης 1941-44” στην αίθουσα “Γεωργίου Καράντζα” της ΕΣΗΕΑ

“Αγαπητοί Συνάδελφοι,

Έχουμε βρεθεί σήμερα εδώ σε μια εορταστική εκδήλωση των αντιστασιακών δημοσιογράφων και όπως είναι φυσικό θα μου επιτρέψτε πριν από όλα να σας απευθύνω τις προσωπικές μου ευχές και τις ευχές του Δ.Σ. της **ΕΣΗΕΑ** για τον νέο χρόνο.

Το 2003, το γνωρίζουμε όλοι, έκανε τα πρώτα του βήματα ανάμεσα σε προβλήματα και ανησυχίες, στο διεθνή χώρο και στο εσωτερικό της χώρας μας, κι εμείς ως λειτουργοί της ενημέρωσης από όποια θέση κι αν βρισκόμαστε αυτή την ώρα, έχουμε το μάτι στραμμένο με ανησυχία σε όσα εξελίσσονται γύρω μας. Μάλιστα, θα έλεγα, το γεγονός ότι αυτή η εκδήλωση πραγματοποιείται σε μια αίθουσα της Ένωσης μας που φέρει το όνομα του αείμνηστου προέδρου της **ΕΣΗΕΑ** την εποχή της Αντίστασης, μας θυμίζει ποια ήταν η στάση των Ελλήνων δημοσιογράφων όταν χρειαζόταν να αφηγήσει κανείς και τη ζωή του για να εξασφαλίσει την ενημέρωση των πολιτών.

Σήμερα, είμαστε πάλι αντιμέτωποι με έναν πόλεμο, με την απειλή

μιας νέας μεγάλης -ίσως μεγαλύτερης παρά ποτέ- καταστροφής, που την απεύχεται το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας. Η επιμονή των ΗΠΑ να αφοπλιστεί το Ιράκ με οποιοδήποτε τίμημα έχει προκαλέσει την αντίδραση της πλειονότητας των ευρωπαϊκών κοινωνιών, ακόμη και ευρωπαϊκών κυβερνήσεων. Υπάρχουν, όμως, φωνές της λογικής μέσα στις **ΗΠΑ** και σε όλο τον διεθνή χώρο που επιμένουν ότι η πολιτική λύση, η αποφυγή μιας μαζικής σφαγής αμάχων πρέπει να είναι το μέγιστο κριτήριο στις τελικές αποφάσεις. Οι δημοσιογράφοι έχουν κάθε λόγο να ενώσουν τη φωνή τους, για την Ειρήνη, ενάντια στον Πόλεμο, γιατί γνωρίζουν το αποτρόπαιο πρόσωπό του και συχνά είναι και οι ίδιοι θύματα στις πολεμικές συρράξεις. Πρέπει, συνάδελφοι, να το κάνουμε αυτό με όλους τους τρόπους που διαθέτουμε, μέσα από τα συλλογικά μας όργανα αλλά και με την προσωπική μας στάση, με τον δημοσιογραφικό λόγο, τα κείμενά μας, ώστε να συμβάλουμε και εμείς σε ένα κίνημα κατά του πολέμου. Ένα κίνημα που θα κορυφωθεί σε όλο τον κόσμο και στην Ελλάδα στις 15 Φεβρουαρίου με μια μεγάλη αντιπολεμική διαδήλωση.

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Ένας άλλος “πόλεμος”, με άλλες μορφές και μέσα, είναι σε εξέλιξη αυτή την ώρα στο εσωτερικό της χώρας. Νοσηρές καταστάσεις, που η **ΕΣΗΕΑ** έχει επισημάνει και στηλιτεύσει εδώ και πολύ καιρό, όπως αυτές της διαπλοκής των δημοσιογράφων με τα κέντρα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, έχουν γίνει κεντρικό θέμα των πολιτικών εξελίξεων. Εκβιασμοί και χρηματισμοί στους οποίους ενέχονται και δημοσιογράφοι είναι τα πρώτα θέματα των καθημερινών ειδήσεων. Δίνεται η εντύπωση ότι το δημοσιογραφικό επάγγελμα σήμερα είναι εξισωμένο με τη διαφθορά. Δεν είναι έτσι. Και θα μιλήσω στο όνομα της πλειοψηφίας των μελών της **ΕΣΗΕΑ**, εκείνων που εργάζονται σκληρά για να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις τους επαγγέλματος και για να εξασφαλίσουν μια αξιοπρεπή επιβίωση χωρίς αρκετές φορές να είναι δυνατόν.

Ναι, υπάρχει διαφθορά και διαπλοκή και χρηματισμός. Από τη μεγάλη απεργιακή συγκέντρωση της **ΕΣΗΕΑ** στον Ακάδημο, τον Δεκέμβριο του 2001, είχαμε σηκώσει το πέπλο που τα καλύπτει,

είχαμε μιλήσει για τις αιτίες και για τις ευθύνες πολλών, σε πολλά επίπεδα. Δηλώσαμε από τότε την κατεύθυνση για την ουσιαστική λύση των προβλημάτων αυτών. Χρειάζεται βαθιά τομή, ανατροπή των όρων λειτουργίας του επαγγέλματος και της οργάνωσης του συνδικαλισμού των δημοσιογράφων. Αυτό προσπαθήσαμε να κάνουμε το προηγούμενο διάστημα, μέσα από τις διεκδικήσεις λύσεων για τα κεντρικά προβλήματα, για τις συμβάσεις, τις αμοιβές, τα κοινωνικά δικαιώματα των δημοσιογράφων. Χωρίς όλα αυτά, οι δημοσιογράφοι θα είναι έρμαιοι κέντρων και παράκεντρων εξουσίας. Πολύ περισσότερο, που στη χώρα μας η ενημέρωση αναπτύχθηκε τις τελευταίες δεκαετίες χωρίς πρόβλεψη και κανόνες για τη λειτουργία της.

Σκεφτείτε, συνάδελφοι, πώς γιγαντώθηκε ο χώρος της ενημέρωσης, με την αιφνίδια εισβολή του ιδιωτικού κεφαλαίου το 1989, χωρίς προετοιμασία, χωρίς όρους και νόμους – σε μια κοινωνία που υπέστη πολιτισμικό σοκ, όπως και το δημοσιογραφικό επάγγελμα. Δόθηκαν, λοιπόν, και νέες αιτίες και αφορμές για να πολλαπλασιαστούν τα φαινόμενα της διαπλοκής, της διαφθοράς και της παραδημοσιογραφίας που δεν ήταν εντελώς άγνωστα ποτέ. Πρέπει όμως να είμαστε κατηγορηματικοί, υπάρχει απόσταση ανάμεσα σε κάποια πολύ δυσάρεστα χαρακτηριστικά του επαγγέλματος και σε εγκληματικές πράξεις.

Τα πρώτα απορρέουν από προβλήματα λειτουργίας των θεσμών και του κράτους. Είναι, πρώτα-πρώτα, οι εξαρτήσεις μέσω των μυστικών κονδυλίων του κράτους και των δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών, των πείρολ των επιχειρήσεων που δεν είναι μόνο επιχειρήσεις του Τύπου αλλά και άλλων τομέων της οικονομίας. Πρόκειται λοιπόν για την εισβολή της παραοικονομίας στη δημοσιογραφία.

Είναι, επίσης, τα Γραφεία Τύπου. Το κράτος όφειλε να επανδρώνει τα Γραφεία Τύπου με δημόσιους υπαλλήλους, όχι συνεργάτες. Υπάρχουν τόσοι απόφοιτοι των σχολών ΜΜΕ και των ιδιωτικών σχολών, που θα μείνουν σε λίγο ανεπάγγελτοι, ως αξιοποιηθούν σε τέτοιες θέσεις εργασίας.

Αυτά είναι προβλήματα που αν δεν λυθούν δεν μπορεί να μιλάμε για εξυγίανση του δημοσιογραφικού επαγγέλματος. Και για τη λύση τους δεν αρκεί ο Κώδικας Δεοντολογίας των δημοσιογράφων.

Την ώρα που το ίδιο το κράτος δεν εφαρμόζει το Νόμο του Βενιζέλου για τη διαφάνεια και το Προεδρικό Διάταγμα του Ρέππα που τον συνόδευσε.

Είμαστε, λοιπόν, αντιμέτωποι με ένα κοινωνικό φαινόμενο. Τη σχέση κράτους-επιχειρήσεων. Και πάνω σ' αυτό το έδαφος εμφανίζεται το έγκλημα. Αυτή είναι πια η ώρα του Εισαγγελέα και όχι των τηλεπαρουσιαστών Εισαγγελάτων.

Βλέποντας όσους συνωθούνται αυτές τις ημέρες στα τραπέζια και τα παράθυρα των τηλεοράσεων, μπορεί να διαπιστώσει τους υπόγειους αλληλοεκβιασμούς τους. Αναρωτιέμαι, γιατί ορισμένοι δεν θέλουν να ανοίξει το απόστημα που όλοι λένε ότι ξέρουν ότι υπάρχει, γιατί ανησυχούν. Όσοι λένε ότι γνωρίζουν, οφείλουν να καταγγείλουν το έγκλημα στη δικαιοσύνη και τις αρμόδιες αρχές. Η αποκατάσταση της αλήθειας και η τιμωρία των ενόχων θα μας θωρακίσει από τον κίνδυνο που υπάρχει, να απλώνεται η αντίληψη ότι έτσι είναι η δημοσιογραφία, έτσι είναι η κοινωνία και τίποτε δεν αλλάζει.

Η **ΕΣΗΕΑ** θα παίξει τον ρόλο της με τα μέσα που διαθέτει. Δεν χρειαζόμαστε εντυπωσιασμούς ούτε νιώθουμε την ανάγκη να απολογηθούμε σε εκείνους που όποτε τους δοθεί η ευκαιρία φωνάζουν "Και η **ΕΣΗΕΑ** τι κάνει". Γιατί όταν ζητήσαμε τις ταυτότητες εκείνων που κατά παράβαση του Καταστατικού είναι μέλη της Ένωσης, δεν την έδωσε κανείς, αλλά και κανείς δεν προσκόμισε στοιχεία στην Ένωση. Ας προσέξουμε, λοιπόν, να μη μεταφέρουμε την κρίση στο εσωτερικό μας, στην εσωτερική λειτουργία του σωματείου. Γιατί αυτό δημιουργεί πρόσθετο πρόβλημα στην προσέγγιση και αξιολόγηση των ζητημάτων που έχουμε να αντιμετωπίσουμε.

Και έχουμε, συνάδελφοι, καθήκον να υπηρετήσουμε με τον - καλύτερο τρόπο τις ανάγκες του επαγγέλματος, να αντιληφθούμε τα μηνύματα των δύσκολων καιρών μας. Έτσι που, "με λογισμό και μ' όνειρο", όπως λέει ο ποιητής, και με αγώνα να μπορέσουμε να ανοίξουμε νέους ορίζοντες για μας και τους νέους δημοσιογράφους."